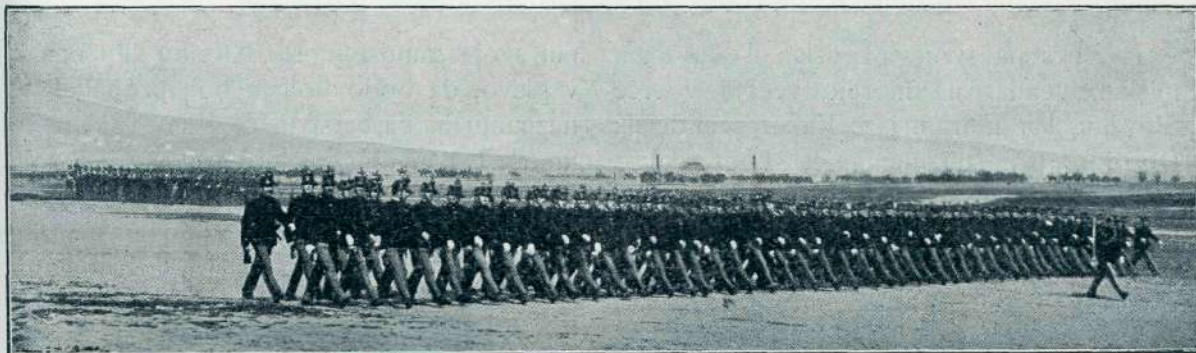

PRI VOJAŠKI PARADI.

BOGDAN VENED:

NAŠ STARI GREH.

POLABSKA POVEST.

III.

V nadknežjem dvorcu v Ljubeku pa se je pletel ob istem času, ko so pristaši stare vere v Volčji jami kovali zaroto proti krščanstvu ter njega oznanjeavcem in privržencem — povse drugačen, resen razgovor.

V gorenji sobani sta stala pri oknu, ki je gledalo črez celo mesto in daleč tja po deželi, poleg že postarnega, no še izredno čilega, častitljivega moža dva mladeniča, eden že visokorasel, drugi še napol otrok.

Razorano je bilo prikupljivo možovo lice. Svetlobele nitke so bile vpletene v njegovo dolgo brado. In še belejše so srebrile njegove lase. Bil je zares častitljiva prikazen. Kdor je prvokrat videl njegov veličastni nastop, njegovo visoko čelo, njegove iskre oči, je moral reči: To je rojen vladar! Pa ko je globlje pogledal v njegove oči, je moral pristaviti: In trinog ni, on je ljudomil, dober vladar — oče svojim podložnikom. Bil je to bodriški nadknez Gotšalk, mladeniča pa sta bila njegova sinova Budivoj in Henrik.

Vsi trije so gledali skozi okno v viharo noč. In dolgo so vsi molčali z globokim

molkom. Le kadar se je hudo zabliskalo in zagrmelo, so se prekrižali, in se jim je izvil iz prsi vzdih: „Bog bodi varih!“

Naposled je izpregovoril Gotšalk:

„Kako grozen večer! Ubogi ljudje, ki se vračajo v takem vremenu iz sejma! Nebo si je zakrilo lice s črnimi oblaki jeze. In črna tema je po vsi zemlji ...

Nebeške strele treskajo. Ledeno zrnje bije in tare. Ploha hoče zaliti vso zemljo. To je res strašen večer — —

Glejta, draga moja sinova, tudi nad bodriško zemljo je ležala nekoč taka črna noč. Tema je bila v dušah Bodričev. Črni besi so jim gospodarili. In zatemnili so jim luč oči. Bodriči so taval v temi. Niso se vedeli kam dejati. Že so bili blizu pogina. To je bila črna noč, grozna noč nevere. Pa jim je vstalo solnce in jim prineslo svetel, jasen, bel dan. Ta dan je bil svit krščanstva.

Sedita, otroka! Ti, Budivoj, spremiš in vpelješ jutri svojega brata Henrika v samostan v Lunenburg, v šolo k menihom. Tudi jaz sem bil tam vzgojen. Rad, res rad bi ga spremil jaz sam, ali posli me zadržujejo. Zatrdno bo Henrik slišal tam mnogo lepih naukov, kakor sem jih slišal jaz sam v svoji mladosti, in tudi že ti, Budivoj. Poznam jih, ondotne menihe; dobri učitelji so in vestni